

Sygn. akt V AGa 163/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2022r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SA Barbara Konińska
Protokolant:	Anna Fic-Bojdoł

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2022r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy ze skargi (...) S. I.W. I. Spółki jawnej w K.

przeciwko (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

o uchylenie wyroku sądu polubownego

1. oddała skargę;
2. zasądza od skarżącej (...) S. I.W. I. Spółki jawnej w K. na rzecz przeciwnika (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem kosztów postępowania skargowego.

	SSA Barbara Konińska	
--	----------------------	--

Sygn.akt V AGa 163/22

UZASADNIENIE

(...) S. I.W. I.spółka jawna w K. wystąpiła do Sądu Apelacyjnego w Katowicach ze skargą o uchylenie wyroku z dnia 9 grudnia 2021r., sygn. akt IG/SASBU/12/2020, wydanego przez Sąd Arbitrażowy (...) w Polsce w sprawie z powództwa (...) spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością we W. w części w jakiej zasądzone od skarżącej na rzecz przeciwnika kwotę 812.673 zł wraz z odsetkami, a nadto w zakresie kosztów postępowania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 grudnia 2021r. Sąd Arbitrażowy zasądził od I. S., W. I. spółki jawnej w K. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. kwotę 812.673 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2021r. do dnia zapłaty (punkt 1.); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt 2.); zasądził od pozwanej na rzecz powódki

kwotę 66.231,66 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania arbitrażowego, w tym kwotę 10.800 zł tytułem kosztów zastępstwa arbitrażowego (punkt 3.).

Przywołując art. 1206 § 2 pkt.2 k.p.c. skarżąca zarzuciła temu wyrokowi sprzeczność z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej, tj. z zasadą wolności gospodarczej, zasadą państwa prawa oraz systemowymi zasadami prawa cywilnego będącymi ich emanacją - teorią reprezentacji, zasadą swobody umów i autonomii woli stron, zasadą powiązania kary umownej z naruszeniem zobowiązania oraz odpowiedzialnością kontraktową dłużnika i zasadą kauzalności, co ma wyrażać się w naruszeniu: art. 353¹ k. c. poprzez brak uwzględnienia postanowień Kodeksu Dobrych Praktyk Brokerskich; art. 95 § 2 k.c. w zw. z art. 98 k.c. i art 96 k.c. oraz art. 103 i art. 104 k.c. poprzez ich niezastosowanie; art. 483 § k.c. w zw. z art. 484 § 1 k.c. w zw. z art. 471 k.c. poprzez zasądzenie kary umownej za naruszenie zobowiązania, które nie istniało; art. 510 § 1 k.c. poprzez uznanie za ważną i skuteczną umowę przelewu wierzytelności, która nie powstała.

Nadto skarżąca w nawiązaniu do art. 1206 § 2 pkt. 2 k.p.c. zarzuciła sprzeczność z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej, tj. prawem do rzetelnego procesu, które wynika z art. 2 w zw. z art. 45 Konstytucji RP oraz ratyfikowanej umowy międzynarodowej, tj. art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez uznanie za udowodnioną okoliczność stwierdzoną dokumentem podrobionym lub przerobionym - co przełożyło się na błędne wnioski w zakresie istnienia zobowiązania, które zostało naruszone i rozstrzygnięcie sprzeczne w sposób rażący ze stanem faktycznym. Skarżąca zarzuciła także w nawiązaniu do art. 1206 § 1 pkt. 5 k.p.c. - oparcie wyroku na dokumencie podrobionym lub przerobionym, tj. pełnomocnictwie udzielonym przez pozwanego (...).

Z uwagi na powyższe wniosła o uchylenie wyroku sądu polubownego w zaskarżonej części i zwrot od przeciwnik kosztów postępowania.

Przeciwniczka skargi wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania. Podnosząc odmienności pomiędzy postępowaniem przed sądem powszechnym i postępowaniem przed sądem arbitrażowym, zaprzeczyła by w toku postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonego wyroku doszło do naruszenia zasad wymienionych w skardze.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga o uchylenie wyroku sądu polubownego stanowi specyficzną instytucję, mającą na celu wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczenia wydanego z naruszeniem bezwzględnie obowiązujących przepisów o postępowaniu polubownym, bądź rażąco sprzecznego z porządkiem prawnym. Rozstrzygnięcie skargi przez sąd państwowy nie może godzić w istotę arbitrażu i poddawać pod jego ocenę rozstrzygnięcia sporu i oceniać zasadność wydanego rozstrzygnięcia. Tylko w sytuacji, gdy dokonana przez sąd państwowy ocena skutków wyroku sądu polubownego w relacji do podstawowych zasad porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej będzie rażąco i oczywiście błędna, możliwe jest uwzględnienie skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego opartej na zarzucie naruszenia art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. Przy stosowaniu klauzuli porządku publicznego nie chodzi o to, aby oceniane orzeczenie było zgodne ze wszystkimi wchodzącymi w grę bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, lecz o to, czy wywarło ono skutek sprzeczny

z podstawowymi zasadami krajowego porządku prawnego. W efekcie klauzula porządku publicznego pozwala na kontrolę orzeczenia sądu polubownego jedynie w ograniczonym zakresie. Kontrola zgodności wyroku sądu polubownego z klauzulą porządku publicznego nie ma charakteru postępowania apelacyjnego i wobec tego nie może go zastępować. Sąd Apelacyjny badając zasadność skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego nie może takiego wyroku zmienić a jedynie oddalić skargę lub uchylić zaskarżony wyrok. Szersza kontrola wyroku sądu polubownego jest wykluczona, gdyż sprzeciwiałaby się istocie sądownictwa arbitrażowego, czyniłaby jego istnienie bezcelowym i

sprzeciwiała się autonomii woli stron, które poddały rozstrzygnięcie swojego sporu jurysdykcji sądu polubownego, rezygnując z kognicji sądu powszechnego.

W efekcie podstawę uchylenia wyroku sądu polubownego mogą stanowić wyłącznie kwalifikowane naruszenia prawa materialnego lub procesowego, które sprowadzają się do tego, że wyrok jest nie do pogodzenia z normami prawa uznanymi za fundamentalne dla funkcjonowania systemu prawnego jako takiego. Dlatego też sama tylko nieprawidłowa wykładnia prawa materialnego, ani też jego niewłaściwe zastosowanie przez sąd polubowny nie uzasadnia uwzględnienia skargi nawet jeśli doszłoby do naruszenia przepisów bezwzględnie obowiązujących (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 30 maja 2017r., VI ACa 180/16). Przyznany sądownictwu polubownemu przez ustawodawcę szeroki zakres autonomii, również judykacyjnej, wyklucza możliwość dokonywania przez sąd powszechny w postępowaniu o uchylenie wyroku samodzielnych ustaleń faktycznych, czy kontrolowania – poza zakresem wyżej wskazanym – ustaleń stanowiących podstawę faktyczną wyroku sądu polubownego, którymi jest co do zasady związany (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 30 listopada 2017 r., I ACa 1125/16). Nadto ocena, czy orzeczenie nie uchybia podstawowym zasadom porządku prawnego powinna być formułowana w sposób zawężający i na gruncie okoliczności faktycznych danej sprawy.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że zaskarżony wyrok nie uchybia podstawowym zasadom porządku prawnego.

Zaskarżony wyrok dotyczył stosunku prawnego pomiędzy przedsiębiorcami.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. sformułowała przeciwko I. S., W. I. spółce jawnej w K. żądanie zapłaty kwoty 962.582 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu strona wskazała, że na podstawie umowy przelewu z dnia 28 grudnia 2020r. nabyła od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. wierzytelność objętą żądaniem pozwu z tytułu kary umownej. Dodała, że kara umowna została naliczona na podstawie § 34 lit. a) Ogólnych Warunków Wykonywania Umów Serwisu Brokerskiego (OWWU) zawartych w Kodeksie Dobrych Praktyk Brokerskich, stanowiących załącznik nr (...) oraz integralną część umowy serwisu brokerskiego z dnia 15 września 2017r., za naruszenie przez I. S., W. I. spółkę jawną w K. zasady wyłączności zastrzeżonej na rzecz cedenta - brokera ubezpieczeniowego. Uzasadniając wysokość roszczenia objętego żądaniem pozwu strona powodowa wskazała na wysokość 0.5% wartości sumy ubezpieczenia według ubezpieczeniowej wartości odtworzeniowej lub sumy wskazanej na dotychczasowych polisach (w zależności od tego, która z nich jest wyższa), dla przedmiotów ubezpieczenia będących przedmiotem umowy serwisu brokerskiego i wskazała sposób jej obliczenia wskazując, że kara umowna, do zapłaty której zobowiązana miałaby być pozwana wynosi 15.200.407,18 zł, domagając się zapłaty znacznie niższej kwoty.

Przeciwniczka w postępowaniu przed Sądem Arbitrażowym zarzuciła brak skutecznego zapisu na sąd polubowny, brak legitymacji procesowej czynnej, niewykazanie przejścia wierzytelności, udzielenie poprzedniczce prawnej powódki pełnomocnictwa ogólnego, które nie było pełnomocnictwem wyłącznym, sfałszowanie przez poprzedniczkę prawną powódki dokumentu pełnomocnictwa poprzez opatrzenie go pieczęcią wskazującą na wyłączność tego pełnomocnictwa, wypowiedzenie pełnomocnictwa udzielonego przez pozwaną poprzedniczce prawnej powódki, rażące zawiżenie kary umownej.

Jak już wskazano wyżej skarżąca nie zgodziła się z wyrokiem wydanym przez Sąd Arbitrażowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w części, w jakiej żądanie jej przeciwniczki uwzględniono oraz co do kosztów procesu, twierdząc, że wyrok sądu polubownego został wydany w oparciu o podrobiony dokument oraz jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego.

Nieuzasadnionym jest zarzut oparcia w wyroku na dokumencie podrobionym lub przerobionym - art. 1206 § 1pkt 5 k.p.c. Skarżąca udzieliła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W. pełnomocnictwa wyłącznego, co wynika z treści umowy serwisu brokerskiego. Dodatkowo skarżąca w piśmie z dnia 19 września 2017 r. potwierdziła wyłączność pełnomocnictwa udzielonego (...). W tej sytuacji umieszczenie na dokumencie pieczęćki „Pełnomocnictwo wyłączne. (...) sp. z o.o.” zgodnie z łączącą strony umową nie wypełnia przesłanek przerobienia dokumentu, jak również nie

stanowi okoliczności podważającej jego autentyczność. Zgodnie z § 22 OWWU będących integralną częścią umowy skarżąca wyraziła zgodę na potwierdzenie wyłączności pełnomocnictwa co wyraża się w sformułowaniu „Broker jest upoważniony do potwierdzenia na dokumencie pełnomocnictwa wyłącznego charakteru umocowania.” Zatem umieszczenie na tym dokumencie takiej adnotacji przez firmę brokerską nie można uznać za przerobienie dokumentu skoro naniesienie adnotacji w postaci pieczęci nastąpiło za zgodą skarżącą wyrażoną w umowie stron i potwierdzało wolę udzielenia umocowania o charakterze wyłącznym i stosunek prawny łączący skarżącą z firmą brokerską.

Przerobienie dokumentu polega na tym, że osoba nieupoważniona zmieni jego treść (wyrok Sądu Najwyższego z 27 listopada 2000r., III KKN 233/98, LEX nr 51125). Skoro skarżąca upoważniła kontrahenta do umieszczenia na udzielonym pełnomocnictwie wzmianki o wyłącznym charakterze umocowania, naniesienie nań takiej adnotacji nie stanowi przerobienia dokumentu. Tym samym pozbawione podstaw jest twierdzenie skarżącej, że wyrok Sądu Arbitrażowego z dnia 9 grudnia 2021r. został oparty na dokumencie przerobionym i by naruszał naczelną zasadę prawa procesowego.

Nie mogły zasługiwać na uwzględnienie zarzuty dotyczące sprzeczności wyroku sądu arbitrażowego z podstawowymi zasadami porządku prawnego oparte o zarzut naruszenia prawa materialnego. Sąd Arbitrażowy wydając zaskarżony wyrok przeprowadził postępowanie dowodowe a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał jakie fakty zostały w sprawie ustalone, na jakich dowodach ustalenia te oparł. Uzasadnienie wyroku zawiera też ocenę dowodów, a także argumentację prawną, w której to części poddano ocenie żądania powódki i argumenty obrony podnoszone przez pozwaną.

W szczególności nie mógł zostać podzielony zarzut naruszenia swobody umów wynikającej z art. 353⁽¹⁾ k.c. Na podstawie umowy z dnia 15 września 2017 r. skarżąca zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością we W. (dalej (...) albo Broker) umowę serwisu brokerskiego, na podstawie której skarżąca powierzyła (...) obsługę ubezpieczeniową. Umowa została zawarta na czas nieokreślony

i wyznaczała prawa i obowiązki jej stron a treść stosunku prawnego pomiędzy stronami określały również załączniki do umowy, które stanowiły jej integralną część,

a w szczególności postanowienia Ogólnych Warunków Wykonywania Umów Serwisu Brokerskiego (OWWU) zawarte w Kodeksie Dobrych Praktyk Brokerskich (dalej KDPB), będące załącznikiem nr(...) do Umowy. Skoro zgodnie z art.

353⁽¹⁾ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego skarżąca składając podpis pod dokumentem umowy zaakceptowała postanowienia zawarte zarówno w umowie, jak i w załącznikach, stanowiących jej integralną część. Nie sposób zaś uznać, by treść umowy sprzeciwiała się naturze umowy serwisu brokerskiego zakładającego wyłączność obsługi określoną szeroko w części wstępnej OWWU, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Skarżąca do dnia wystąpienia

z roszczeniem o zapłatę kary umownej nie kwestionowała zasadności jej zastrzeżenia, jak

i podstaw wyliczenia. Skarżąca jako przedsiębiorca, traktowana jest jako profesjonalista, do którego stosuje się odpowiednio miernik należytej staranności w działaniu, a w chwili zawierania umowy miała świadomość wysokości ewentualnej sankcji pieniężnej, którą zobowiązana będzie ponieść w przypadku naruszenia stosunku prawnego z (...).

Na podzielenie nie zasługiwał też zarzut dotyczący naruszenia prawa materialnego, tj. art. 95 § 2 k.c. w zw. z art. 98 k.c. i art. 96 k.c. oraz art. 103 i art. 104 k.c. skoro jak już podniesiono to wyżej skarżąca udzieliła firmie brokerskiej pełnomocnictwa wyłącznego. Zgodnie z treścią § 4 ust. 1 pkt 4 umowy serwisu brokerskiego skarżąca zobowiązała się do: udzielenia brokerowi prawa wyłączności przy reprezentowaniu interesów ubezpieczeniowych, co oznacza że ustanawia brokera w tym zakresie jedynym pełnomocnikiem do prowadzenia spraw ubezpieczeniowych. Zatem powyższe postanowienie w sposób jednoznaczny zobowiązało skarżącą do udzielenia pełnomocnictwa wyłącznego. Obowiązek ten wynika też z § 19 OWWU, zgodnie z którym klient udziela brokerowi wyłącznego pełnomocnictwa do reprezentacji przed zakładami ubezpieczeń w sprawach ubezpieczeniowych objętych zakresem umowy serwisu brokerskiego.

Wyłączność pełnomocnictwa nie wynika zatem z samej z treści pieczętki przybitej na liście brokerskim, lecz z postanowień umowy, OWWU oraz pisma skarżącej z dnia 19 września 2019 r., którym skarżąca potwierdziła fakt, że pełnomocnictwo udzielone (...) ma charakter wyłączny. Przybicie pieczęci „pełnomocnictwo wyłączne” w oparciu o upoważnienie umowne nie wypełnia znamion przestępstwa przerobienia ani podrobienia dokumentu. Przy tym zawierając stosunek prawny z firmą brokerską skarżąca podjęła decyzję o ukształtowaniu treści pełnomocnictwa w sposób uniemożliwiający jego odwołanie zgodnie

z treścią art. 101 § 1 k.c. Zrzeczenie się odwołalności pełnomocnictwa było bezpośrednio związane z podstawowym stosunkiem prawnym, łączącym strony co wynika z szerokiego uzasadnienia tego celu na wstępie OWWU. W treści umowy jednoznacznie zaś wskazano, że odwołanie pełnomocnictwa w formie pisemnej jest równoznaczne ze złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

Nie mógł zostać uwzględniony zarzut skarżącej powołującej się na naruszenie art. 483 § 1 k.c. w zw. z art. 484 § 1 k.c. w zw. z art. 471 k.c. Skarżąca zawarła w dniu 15 września 2017r. umowę z serwisu brokerskiego. Jej istotą było wykonywanie przez (...) czynności

z zakresu pośrednictwa ubezpieczeniowego, w szczególności: negocjowania warunków ubezpieczenia i wysokości składek, zgodnego ze sztuką brokerską pośredniczenia

w zawieraniu oraz zawierania umów ubezpieczeniowych ze wskazanym przez skarżącą zakładem ubezpieczeń, obsługi i wykonywania już zawartych umów ubezpieczenia, informowania skarżącej o expiracji polis zawartych przez (...) w imieniu i na rzecz skarżącej, pomoc w likwidacji szkód spornych (§ 2 umowy serwisu brokerskiego). Szczegółowy zakres obowiązków i uprawnień stron umowy został określony w treści OWWU. Czynności wykonywane przez (...) na rzecz skarżącej opierały się na zasadzie wyłączności, która konstituowała wyłączne uprawnienie do reprezentowania interesów skarżącej na podstawie listu brokerskiego (czyli pełnomocnictwa), o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 4 umowy oraz w § 19 OWWU.

Tym samym naruszenie przez skarżącą zasady wyłączności w rozumieniu § 34 OWWU stanowiło nienależyte wykonanie umowy, za które skarżąca ponosiła odpowiedzialność określoną w umowie i które zostało obarczone karą umowną. Po myśli tego postanowienia OWWU „Klient ponosi odpowiedzialność z tytułu nienależytego wykonania, bądź niewykonania Umowy Serwisu Brokerskiego i jest zobowiązany do zapłaty kary umownej na rzecz Brokera według następujących zasad: a) w razie naruszenia przez Klienta wyłączności Brokera, w szczególności poprzez skorzystanie w trakcie trwania Umowy Serwisu Brokerskiego z usług innego brokera lub agenta ubezpieczeniowego, lub poprzez samodzielne zawieranie umów ubezpieczenia, a także niemające podstaw informowanie zakładów ubezpieczeń o wygaśnięciu umocowania Brokera, Klient zapłaci na rzecz Brokera karę umowną w wysokości Rocznej Składki, przy czym jeżeli Klient naruszy wyłączność Brokera w Okresie Wznowieniowym Klient zapłaci na rzecz Brokera karę umowną

w wysokości podwójnej Składki Rocznej. Jeżeli Broker nie zawarł jeszcze na rzecz Klienta żadnej polisy oraz w pierwszym roku współpracy Brokera Ubezpieczeniowego z Klientem, wysokość kary umownej odpowiada 0,5% wartości sumy ubezpieczenia wg ubezpieczeniowej wartości odtworzeniowej lub sumy wskazanej na dotychczasowych polisach (zależnie od tego, która z nich jest wyższa) dla przedmiotów ubezpieczenia będących przedmiotem Umowy Serwisu Brokerskiego; w każdym przypadku kara umowna nie może być niższa niż 1.000 zł.”

W konsekwencji zgodnie z zacytowanym wyżej paragrafem OWWU i wbrew temu co twierdzi skarżąca samodzielne zawieranie umów ubezpieczenia stanowiło naruszenie wyłączności a tym samym nienależyte wykonanie zobowiązania przez skarżącą. Przeciwniczka zaś w toku postępowania przed Sądem Arbitrażowym wykazała, iż skarżąca w czasie obowiązywania umowy zawarła konkretne umowy ubezpieczenia pojazdów bez udziału (...), co stanowiło jej naruszenie, będące podstawą do wystąpienia z żądaniem zapłaty kary umownej.

Instytucja kary umownej, jako dodatkowe zastrzeżenie umowne, ma na celu wzmocnienie skuteczności wykonania przedmiotu umowy zgodnie z treścią zawartego stosunku prawnego. Przewidziana sankcja pieniężna związana z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy (zobowiązania niepieniężnego) stanowi gwarant spełnienia

świadczenia przez stronę umowy, jednocześnie zapewniając wierzycielowi możliwość uzyskania odszkodowania w sposób uproszczony. Zgodnie z art. 484 § 1 k.c.

w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody; żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Zastrzeżenie kary umownej na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania nie zwalnia dłużnika

z obowiązku jej zapłaty w razie wykazania, że wierzyciel nie poniósł szkody (postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2019 r., II CSK 381/18, LEX nr 2615119). W efekcie naruszenie przez skarżącą postanowień umowy w zakresie wyłączności brokera, poprzez zawieranie umów ubezpieczenia samodzielnie lub za pośrednictwem innej osoby uprawniało (...) a następnie a na podstawie umowy cesji wierzytelności także przeciwniczkę do wystąpienia z roszczeniem o zapłatę kary umownej. Przy tym wbrew temu co twierdzi skarżąca do naruszeń wyłączności pełnomocnictwa doszło nie tylko po dniu 30 marca 2018 r., ale także przed złożeniem przez skarżącą oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku prawnego, co wynika jasno z uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Nie mógł zostać wobec tego podzielony także zarzut dotyczący naruszenia art. 510 § 1 k.c. co do tego, że umowa przelewu z dnia 28 grudnia 2020 r. jest nieważna, albowiem oparta została zdaniem skarżącej na nieistniejącej wierzytelności. Jak już wskazano wyżej nienależyte wykonywanie umowy przez skarżącą polegało na naruszeniu postanowień § 19 OWWU, dotyczących zasady wyłączności (...), tj. na: skorzystaniu w trakcie trwania umowy z usług innego brokera lub agenta ubezpieczeniowego, lub poprzez samodzielne zawieranie umów ubezpieczenia. Szczegółowa procedura wyliczenia kary umownej opiera się zaś na treści OWWU i danych przedstawionych przez Skarżącego. Podstawą wyliczenia kary umownej stanowi zaś § 34 a OWU. Po myśli § 34 lit. a) OWU, Klient ponosi odpowiedzialność z tytułu nienależytego wykonania, bądź niewykonania Umowy Serwisu Brokerskiego i jest zobowiązany do zapłaty kary umownej na rzecz Brokera według następujących zasad: w razie naruszenia przez Klienta wyłączności Brokera, w szczególności poprzez samodzielne informowanie zakładów ubezpieczeń o wygaśnięciu umocowania brokera, Klient zapłaci na rzecz Brokera karę umowną w wysokości Rocznej Składki, przy czym jeżeli Klient naruszy wyłączność Brokera w Okresie Wznowieniowym Klient zapłaci na rzecz Brokera karę umowną w wysokości podwójnej Składki Rocznej.

Dlatego też wobec braku przesłanek określonych art. 1206 § 1 pkt. 5 k.p.c. i art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. skarga podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

w związku z § 8 ust.1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz.1800 ze zm.).

SSA Barbara Konińska